

wPolityce.pl: Piotr Łuczuk o sojuszu ze Szwedami

Choć początkowo cała sprawa może wydawać się mało realna, okazuje się, że rosnące zainteresowanie szwedzkiego parlamentu kwestiami bezpieczeństwa państw nadbałtyckich faktycznie mogłoby doprowadzić do zacieśnienia współpracy poszczególnych krajów w zakresie bezpieczeństwa

Tekst publikujemy za zgodą redakcji portalu wPolityce.pl

Całkiem niedawno spore zamieszanie wywołał film dotyczący ewentualnego polsko-szwedzkiego sojuszu militarnego przygotowany przez Warsztaty Analiz Socjologicznych.

Film został opatrzony następującym komentarzem:

5 stycznia 2011 roku komisja obrony narodowej parlamentu Szwecji uchwaliła pisemne zapytanie o możliwość zawarcia sojuszu wojennego z Polską. Szwedzi zaniepokojeni są sprzedażą francuskiej broni do Rosji. 24 grudnia 2010 roku Nicolas Sarkozy i Władimir Putin podpisali kontrakt na sprzedaż okrętów typu Mistral. Są to okręty desantowe do operacji na Bałtyku i na Morzu Czarnym. Okręt zabiera 450 żołnierzy, 70 wozów bojowych, 13 czołgów i 16 helikopterów. Wraz ze statkami Francja sprzedała Rosji całą technologię, mimo ostrzeżeń państw NATO. Królestwo Szwecji dba o własne bezpieczeństwo wspierając państwa bałtyckie - najwidoczniej uznało, że gazurka Nord Stream oraz okręty desantowe to przesada.

Co ciekawe na łamach lokalnego serwisu internetowego wybrzeże24.pl opublikowana została informacja, z której wynika, że zarówno Ambasada Szwecji w Warszawie, jak i polskie Ministerstwo Obrony Narodowej potwierdzają „prowadzenie intensywnych rozmów w sprawie współpracy wojskowej”.

Okazuje się jednak, że zarówno p.o. Dyrektora Departamentu Prasowo- Informacyjnego MON Robert Rochowicz jak i rzecznik prasowy

Szwecja wydaje na wojsko 5,3 mld dolarów, czyli równowartość 60% nakładów Polski. Ta sama komisja obrony, która wysunęła projekt sojuszu wojskowego z Rzeczpospolitą uchwaliła jednocześnie stały wzrost budżetu armii do 2015 roku. Jak dotąd żadna gazeta w Polsce nie poinformowała o tych wydarzeniach w Szwecji.

szefa resortu obrony Janusz Sejmej stanowczo zaprzeczają powyższym informacjom. Ambasada Szwecji w Warszawie natomiast do tej pory nie ustosunkowała się do wysłanych tam zapytań.

W odpowiedzi na moje pytania skierowane do Departamentu Prasowo-Informacyjnego MON dot. ewentualnego sojuszu militarnego Polski i Szwecji Robert Rochowicz oświadczył, że Ministerstwo Obrony Narodowej nie posiada żadnych informacji o jakichkolwiek propozycjach rozpoczęcia rozmów polsko-szwedzkich na temat współpracy militarnej obu krajów. Ponadto zapewnił on, że nie toczą się aktualnie żadne dwustronne rozmowy w tej sprawie.

Proszony o ustosunkowanie się do publikacji serwisu wybrzeze24.pl, Robert Rochowicz stwierdził, że początkowo to on był wskazany w tekście jako osoba, która udzieliła redakcji wybrzeza24.pl informacji o rozmowach, jednak w związku z żądaniem natychmiastowego sprostowania, informacja została zmieniona. Pomimo interwencji i

dementi ze strony MON, w tekście na łamach serwisu wybrzeze24.pl nadal pozostała informacja, o tym że: „Jeden z pracowników Ministerstwa Obrony Narodowej również potwierdził, że prowadzone są rozmowy(...)”.

Z kolei rzecznik prasowy Ministra Obrony Narodowej Janusz Sejmej zapewnia, że 5 stycznia bieżącego roku nie obradował ani szwedzki parlament, ani jakakolwiek komisja.

Przedstawiciel Warsztatów Analiz Socjologicznych w odpowiedzi na moje pytania dotyczące okoliczności powstania filmu „Sojusz wojenny ze Szwecją” odwołuje się do raportu Thorvalda Stoltenberga z 2009 roku, który zawiera 13 wskazówek do zawarcia sojuszu czy ściślejszej współpracy z Estonią, Łotwą, Litwą, Finlandią, Norwegią i Danią.

Ponadto zapewnia, że 5 stycznia 2011 roku na posiedzeniu komisji obrony narodowej Mikael Oscarsson złożył pisemne zapytanie, w którym nie mówi się tylko o państwach nordyckich i Pribałtyce, ale pada określenie „balans geopolityczny w Dominium Maris Baltici” i pytanie o „jakąś ściślejszą współpracę”. **Zapytanie Oscarssona zostało nawet opublikowane na stronie internetowej parlamentu szwedzkiego.** Co więcej minister spraw zagranicznych Szwecji Carl Bildt, w odpowiedzi stwierdził, że rząd wielokrotnie poruszał już kwestie rozwoju polityki bezpieczeństwa w Europie i regionie i nie widzi obecnie szczególnych przesłanek, które zmieniałyby kontekst tamtych ocen.

Pikanterii całej sprawie dodaje także wypowiedź szwedzkiego ministra obrony z 17 stycznia 2011 r., który na konferencji ds. bezpieczeństwa narodowego stwierdził, że nie można dopuszczać do sytuacji, w której kraj może zostać zaskoczony przez wojnę. **Jako przykład Tolgfors Sten podał Gruzję, która w wyniku najazdu Rosji pogrążyła się w konflikcie zbrojnym w ciągu kilku dni.** Szwedzki minister obrony stwierdził, że siły zbrojne muszą być tak przygotowane, aby w przypadku ewentualnego zagrożenia dla Polski były w stanie gotowości bojowej w ciągu zaledwie kilku dni. **Ponadto Tolgfors Sten zapowiedział systematyczny wzrost wydatków na armię do 2015 roku, choć Czechy, Holandia, Niemcy a nawet Wielka Brytania planują zmniejszenie budżetu obronnego o 8 proc. (w przypadku Niemiec aż 25 proc.).**

Choć początkowo cała sprawa może wydawać się mało realna i sprowadzać się do „jakiegoś poselskiego zapytania”, w świetle powyższych informacji okazuje się, że rosnące zainteresowanie szwedzkiego parlamentu kwestiami bezpieczeństwa państw nadbałtyckich faktycznie mogłoby doprowadzić do zacieśnienia współpracy poszczególnych krajów w zakresie bezpieczeństwa.

Decyzje zapadające w Szwecji mogą mieć ogromne znaczenie geopolityczne dla wszystkich krajów regionu Morza Bałtyckiego.

Jak zauważył **red. Łukasz Warzecha**, podpisanie przez Francję kontraktu na dostarczenie Rosji okrętów typu Mistral (udostępnianie technologii NATO krajowi spoza sojuszu) wywołało wielkie poruszenie w Szwecji, która od wielu lat stara się pozostać neutralna. Co

Powodem wyprodukowania filmiku "Sojusz wojenny ze Szwecją" było właśnie rozszerzenie w dokumentacji szwedzkiego parlamentu zainteresowania z państw Pribałtyki na całe Dominium Maris Baltici. Dokonaliśmy w filmie interpretacji dwu dokumentów: zapytania poselskiego i wystąpienia ministra obrony. - zapewnia przedstawiciel Warsztatów Analiz Socjologicznych.

ciekawe fakt, że natowska technologia trafi w ręce Rosjan bardziej oburzył neutralny kraj nieprzynależący do Sojuszu

Północnoatlantyckiego, niż państwa wchodzące w skład NATO (początkowym celem NATO było zapewnienie krajom członkowskim obrony militarnej przed atakiem ZSRR).

Szwecja musi zdawać sobie sprawę z realności zagrożenia (np. wykorzystanie okrętów typu Mistral do operacji desantowych na Bałtyku), skoro jest w stanie położyć na szali swoją neutralność, zainwestować w wojsko i postarać się wypracować sojusz z Polską oraz innymi krajami regionu Morza Bałtyckiego.

Choć jak słusznie zauważa **red. Warzecha**, rosyjska agresja militarna na zachodzie jest raczej mało prawdopodobna, istnieje duże prawdopodobieństwo jakiejś formy agresji gospodarczej lub nawet ataku cybernetycznego (mogliśmy już obserwować taki scenariusz w przypadku Estonii)

Ewentualny sojusz szwedzko-polski mógłby gwarantować większe poczucie bezpieczeństwa w regionie, a także nieść ze sobą sporo korzyści, głównie w zakresie wspólnych ćwiczeń polskich żołnierzy ze Szwedami, którzy uchodzą za jednych z najnowocześniejszych uzbrojonych żołnierzy na świecie. **Nie ulega jednak wątpliwości, że sojusz nie spodobałby się władzom Federacji Rosyjskiej i byłby ostro krytykowany na Kremlu, co może skutecznie odstraszać wielu polityków zarówno polskich jak i szwedzkich.**

Teraz jednak trudno mówić o konkretach, dopóki żadna ze stron nie wyda oficjalnego stanowiska w sprawie ewentualnego sojuszu. Już w maju wizytę w naszym kraju złoży szwedzka para królewska w towarzystwie przedstawicieli rządu i delegacji przedsiębiorców. Może wówczas uda się uzyskać więcej informacji na temat koncepcji zacieśnienia współpracy obu krajów lub chociaż potwierdzenie dla tego rodzaju inicjatywy.

Piotr Łuczuk